



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul X — Nr. 94

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 27 februarie 1998

SUMAR

	Pagina	Nr.		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 253 din 17 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997 cu privire la diminuarea blocajului financiar și a pierderilor din economie	1-3	2.	— Ordonanță de urgență privind finanțarea unor obiective de investiții din programul „Rețea de transmisiuni permanentă din sistemul de transmisiuni al armatei”	5
Decizia nr. 1 din 15 ianuarie 1998 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997 cu privire la diminuarea blocajului financiar și a pierderilor din economie	3-5	104.	— Hotărâre pentru organizarea Primei Întâlniri a Comitetului Academic Permanent al Cooperării Economice a Mării Negre privind domeniile științei și tehnologiei	6
		107.	— Hotărâre pentru modificarea și completarea articolului 1 din Hotărârea Guvernului nr. 582/1997 privind introducerea sistemului de marcă pentru băuturi alcoolice	6-7

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 253*) din 17 iunie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997 cu privire la diminuarea blocajului financiar și a pierderilor din economie

Costică Bulai — președinte
Mihai Constantinescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Maria Bratu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 mai 1997, pronunțată de Tribunalul Călărași în Dosarul nr. 576/E/1995 al acestei instanțe, Curtea Constituțională a fost sesizată, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997, invocată de pârâta Societatea

Comercială „OLFIL” — S.A. Oltenița, la care a achiesat și reclamanta Banca Română pentru Dezvoltare — S.A.

Prin excepția invocată se susține că este neconstituțională abrogarea, prin prevederile art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997, a Legii nr. 76/1992 privind măsuri pentru rambursarea creditelor rezultate din acțiunea de compensare, regimul plăților agenților economici, prevenirea incapacității de plată și a blocajului financiar. În motivarea excepției se arată că, în conformitate cu art. 58 și 107 din Constituție, „ordonanțele se dau în aplicarea legilor, deci sunt subordonate legii și, ca atare, nu pot nici modifica nici abroga o lege, compe-

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 1 din 15 ianuarie 1998, publicată la pag. 3.

tența în acest sens revenind legiuitorului pozitiv". În subsidiar, se arată că o ordonanță nu poate avea efect retroactiv, astfel încât „pentru acțiunile deja introduse în instanță timbrajul trebuie să rămână cel corespunzător actului normativ în vigoare la data introducerii acțiunii”, adică conform Legii nr. 76/1992. Interesul urmărit prin invocarea excepției este acela că, potrivit Legii nr. 76/1992, abrogată prin ordonanța sus-menționată, taxa de timbru era mai mică.

Instanța, exprimându-și opinia, consideră că prevederile art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997 sunt constituționale, printr-o asemenea ordonanță putându-se abroga o lege, efectele sale juridice urmând să se producă de la data publicării ordonanței în Monitorul Oficial al României.

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al prevederilor Legii nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția invocată, fiind legal sesizată.

În legătură cu susținerea că printr-o ordonanță nu se poate abroga sau modifica o lege, se constată că, potrivit art. 114 din Constituție, ordonanța fiind expresia unei delegări legislative, în mod necesar ea implică și posibilitatea modificării sau abrogării legilor în vigoare, în limitele abilitării legislative acordate prin legea de abilitare, iar în cazul ordonanțelor de urgență, prin însuși alin. (4) al art. 114 din Constituție. În acest sens este și practica legislativă a ordonanțelor emise până în prezent, precum și jurisdicția Curții Constituționale, așa cum rezultă din Decizia nr. 102 din 31 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 287 din 11 decembrie 1995, în care s-a statuat că, „prin ordonanțe, Guvernul poate să reglementeze primar, să modifice sau să abroge reglementarea existentă”.

În motivarea excepției de către reclamantă se consideră — așa cum rezultă din notele scrise depuse la dosar — că, prin emiterea ordonanței, „Guvernul și-a depășit puterea de a emite acte normative cu valoare de lege”, deoarece „cazurile excepționale”, la care se referă prevederile art. 114 alin. (4) din Constituție pentru emiterea unei ordonanțe de urgență, ar fi numai „cele vecine stării de război, catastrofe naționale etc.”. În Decizia nr. 65 din 20 iunie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 129 din 28 iunie 1995, Curtea Constituțională a statuat că, în cazul ordonanței de urgență, prin cazuri excepționale, în sensul art. 114 alin. (4) din Constituție, se înțelege acele situații care nu se pot încadra în cele avute în vedere în mod expres de lege, intervenția Guvernului fiind justificată de interesul public lezată prin caracterul anormal și excesiv al unor asemenea situații; măsura adoptată pe calea unei ordonanțe de urgență se poate, de aceea, fundamenta numai pe necesitatea și urgența reglementării unei situații care, datorită circumstanțelor sale excepționale, impune adoptarea de soluții imediate, în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public. În cazul

Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/1997, un asemenea interes este dat de necesitatea prevenirii blocajului financiar și a diminuării pierderilor din economie, ale căror consecințe, evident, sunt cu atât mai grave în procesul actual inflaționist. Prin decizia sus-menționată, Curtea Constituțională a validat constituționalitatea unei ordonanțe pentru prevenirea inflației. Rezultă deci că, în jurisprudența Curții, fenomenele economice negative ce constituie pericol public, prin amploarea și consecințele lor, pot justifica, în principiu, adoptarea unor măsuri prin ordonanțe de urgență, cu condiția ca aceste măsuri să aibă ca scop stoparea unor asemenea fenomene. În speță nu se contestă, prin excepția invocată, necesitatea și justificarea măsurilor adoptate prin ordonanță, ci numai abrogarea unei legi anterioare, având în esență același scop de prevenire și de înlăturare a blocajului financiar. În aceste condiții, abrogarea reglementării anterioare se justifică prin necesitatea evitării unor reglementări paralele și, eventual, contradictorii. Contestarea legitimității constituționale a abrogării urmărește aplicarea taxei de timbru prevăzute de reglementarea anterioară, care era mai mică. Quantumul taxei de timbru face însă parte integrantă din ansamblul de măsuri instituite prin noua ordonanță care, așa cum s-a arătat, nu sunt contestate prin excepția invocată. De aceea critica formulată, raportată chiar la acest aspect, nu poate fi reținută.

Reclamanta și-a motivat excepția și pe argumentul că nu rezultă din Monitorul Oficial al României că ordonanța în cauză ar fi fost depusă la Parlament. Prin însuși faptul că a fost publicată reiese că această ordonanță a fost depusă în prealabil la Parlament, deoarece, potrivit art. 78 din Constituție, legea intră în vigoare pe data publicării ei în Monitorul Oficial al României, iar potrivit art. 114 alin. (4) din Constituție, intrarea în vigoare a unei ordonanțe de urgență este condiționată de depunerea sa prealabilă spre aprobare.

De asemenea, se susține de către reclamantă, prin aceleași note scrise, aflate la dosar, că ordonanța ar fi fost emisă în domeniul legilor organice, fără a se aduce în acest sens nici un argument. Este sigur însă că dispoziția legală privind taxa de timbru, mai favorabilă potrivit legii abrogate, nu face parte din domeniul legilor organice, în practica jurisdicțională a Curții statuându-se că stabilirea de taxe este de resortul legii ordinare, în care sens sunt Deciziile nr. 5/1992, nr. 75/1994, nr. 70/1995, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 22 iulie 1992, nr. 190 din 25 iulie 1994 și nr. 156 din 20 iulie 1995.

Atât pârâta, cât și reclamanta au susținut, prin excepția invocată, că, în temeiul principiului neretroactivității legii, taxa de timbru ce ar trebui plătită de reclamantă este aceea reglementată prin Legea nr. 76/1992, abrogată prin ordonanța sus-menționată, dar care era în vigoare la data introducerii acțiunii. Acest aspect privește aplicarea legii, fiind o problemă de succesiune a legilor în timp, nu de neconstituționalitate. De aceea, potrivit practicii constante a Curții Constituționale, soluționarea aspectului legat de quantumul taxei de timbru, fiind o problemă de interpretare a legii, este de competența exclusivă a instanței de judecată.

Rezultă că și din acest punct de vedere excepția invocată este nefondată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23, al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997, invocată de Societatea Comercială „OLFIL” — S.A. Oltenița și de Banca Română pentru Dezvoltare — S.A., în Dosarul nr. 576/E/1995 al Tribunalului Călărași.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 17 iunie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Costică BulaiMagistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1
din 15 ianuarie 1998**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997 cu privire la diminuarea blocajului financiar și a pierderilor din economie**

Ioan Muraru — președinte
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Maria Bratu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursurilor declarate de Banca Română pentru Dezvoltare — S.A. și de Societatea Comercială „OLFIL” — S.A. Oltenița împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 253 din 17 iunie 1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 9 decembrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 16 decembrie 1997, apoi la 19 decembrie 1997 și apoi pentru data de 15 ianuarie 1998.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 253 din 17 iunie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997. Pentru a pronunța această soluție, Curtea a reținut, în esență, următoarele:

— Guvernul poate, prin ordonanțe, să reglementeze primar, să modifice sau să abroge reglementarea existentă;
— ordonanța de urgență este justificată de un caz excepțional, astfel cum a fost definit și prin Decizia Curții Constituționale nr. 65/1995, și anume evitarea unei grave

atingeri aduse interesului public, care, în speță, ar fi dat de necesitatea prevenirii blocajului financiar și a diminuării pierderilor din economie, ale căror consecințe sunt mai grave în procesul actual inflaționist. Pe calea excepției nu se contestă necesitatea și justificarea măsurilor adoptate prin ordonanță, ci numai abrogarea unei legi anterioare, care are, în esență, același scop de a preveni și înlătura blocajul financiar;

— prin însuși faptul că a fost publicată, reiese că ordonanța a fost depusă în prealabil la Parlament, deoarece, potrivit art. 78 din Constituție, legea intră în vigoare pe data publicării ei în Monitorul Oficial al României, iar potrivit art. 114 alin. (4) din Constituție intrarea în vigoare a unei ordonanțe de urgență este condiționată de depunerea sa prealabilă spre aprobare;

— dispoziția referitoare la taxa de timbru din legea abrogată prin textul atacat nu este de domeniul legii organice;

— aspectul legat de quantumul taxei de timbru care trebuie plătit, în speță, nu poate fi cercetat de către Curtea Constituțională, fiind de atributul exclusiv al instanței judecătorești, chemată să aplice legea.

Împotriva acestei decizii au declarat recurs Banca Română pentru Dezvoltare — S.A. și Societatea Comercială „OLFIL” — S.A. Oltenița.

Prin recursul declarat de către Banca Română pentru Dezvoltare — S.A. se invocă următoarele motive de recurs:

a) încălcarea art. 114 alin. (4) din Constituție, în ceea ce privește aprecierea unui caz excepțional care să justifice intervenția Guvernului printr-o ordonanță de urgență. Se consideră că intervenția Guvernului s-ar justifica numai în situația în care legislativul nu ar putea să adopte el

însuși măsurile respective și nici nu ar putea abilita Guvernul pentru aceasta;

b) depunerea ordonanței de urgență la Parlament nu constituie doar o condiție prealabilă intrării în vigoare, ci constituie chiar momentul intrării în vigoare a ordonanței. Așa fiind, din moment ce nu rezultă din Monitorul Oficial al României când a fost depusă la Parlament, nu se cunoaște cu certitudine data intrării în vigoare, ceea ce constituie motiv de neconstituționalitate;

c) ordonanța ar fi trebuit să reglementeze expres situațiile tranzitorii, în ce privește aplicarea legii în timp, deoarece instanțele nu procedează în mod unitar.

Societatea Comercială „OLFIL” — S.A. Oltenița, în motivarea recursului, susține că:

a) suportarea taxelor de timbru pentru cererile introduse la instanțe înainte de intrarea în vigoare a ordonanței nu este o problemă de succesiune a legilor în timp, ca o modalitate de interpretare a legii, de competența exclusivă a instanțelor judecătorești, ci constituie o problemă de constituționalitate în măsura în care instanțele atribuie un efect retroactiv Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/1997;

b) motivarea deciziei de fond, în sensul că ordonanța ar avea drept scop prevenirea și înlăturarea blocajului financiar, precum și reducerea presiunii inflaționiste, nu este corectă, deoarece ea a păstrat aspectul negativ din Legea nr. 76/1992, și anume executarea silită după regulile dreptului comun, dar a înlăturat și aspectul pozitiv din menționata lege și anume plata taxei de timbru redusă, sporind astfel debitul care trebuie recuperat cu încă 10%.

În temeiul art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, deoarece excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere transmis de către Guvern se apreciază că excepția de neconstituționalitate nu poate fi reținută, arătând, în esență, că:

— prin ordonanțe Guvernul poate modifica sau abroga o lege în vigoare, în condițiile art. 114 din Constituție;

— adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/1997 s-a făcut în condiții de urgență, deoarece își are fundamentarea pe necesitatea și urgența unei situații care, datorită circumstanțelor sale excepționale, impune adoptarea de soluții imediate, în vederea evitării unei grave atingeri interesului public, respectiv evitarea blocajului financiar și diminuarea pierderilor din economie;

— obligația de depunere a ordonanței la Parlament a fost respectată, iar faptul că a fost publicată în Monitorul Oficial al României dovedește acest lucru;

— stabilirea taxelor de timbru este de domeniul legii ordinare, astfel că textul atacat ca neconstituțional nu era de domeniul legii organice;

— interpretarea legii este un atribut exclusiv al instanțelor judecătorești.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile art. 11 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997 și ale Legii nr. 151 din 24 iulie 1997 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a

Guvernului nr. 10/1997, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Motivele de recurs sunt nefondate, pentru considerentele ce urmează:

Decizia atacată a apreciat că ordonanța de urgență este justificată de un caz excepțional, astfel cum a fost definit și prin Decizia Curții Constituționale nr. 65/1995, care, în esență, a reținut că intervenția Guvernului pe calea ordonanței de urgență, în temeiul art. 114 alin. (4) din Constituție, se poate fundamenta pe necesitatea și urgența reglementării unei situații care, datorită circumstanțelor sale excepționale, impune adoptarea de soluții imediate, în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public. Motivarea din decizia atacată fiind conformă cu jurisprudența Curții Constituționale și neintervenind nici un element care să facă necesară reconsiderarea acesteia, instanța de recurs înlătură ca nefondată critica ce se aduce prin primul motiv invocat de către Banca Română pentru Dezvoltare — S.A. Nu poate fi reținut nici motivul invocat de către Societatea Comercială „OLFIL” — S.A. Oltenița, în sensul că ordonanța nu ar avea drept efect prevenirea și înlăturarea blocajului financiar, precum și reducerea presiunii inflaționiste. Curtea este îndreptățită să verifice numai constituționalitatea ordonanței, iar nu să aprecieze dacă măsurile adoptate prin aceasta și care nu sunt contrare Constituției produc sau nu efectele scontate.

Cât privește motivul privind neconstituționalitatea ordonanței atacate datorită faptului că nu se cunoaște cu certitudine data intrării sale în vigoare, este de reținut că, într-adevăr, potrivit art. 114 alin. (4) din Constituție, intrarea în vigoare a ordonanței de urgență are loc după depunerea ei spre aprobare la Parlament. Dar textul trebuie corelat și cu prevederea constituțională înscrisă în art. 107 alin. (4), care stabilește că nepublicarea în Monitorul Oficial al României a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului atrage inexistența acestora. Din verificările efectuate de către instanța de recurs rezultă că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997 a fost depusă la Senat la data de 21 aprilie 1997, fiind înregistrată sub nr. 295 din 21 aprilie 1997, și a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 22 aprilie 1997. Așa fiind, nici acest motiv de recurs nu poate fi reținut. Pentru a se evita însă pe viitor discuții în legătură cu acest aspect, Curtea Constituțională apreciază că este necesar ca la publicarea ordonanțelor de urgență să se menționeze data de depunere la Parlament, dându-se astfel posibilitatea verificării de către orice persoană interesată a respectării cerinței prevăzute de art. 114 alin. (4) din Constituție.

Motivele referitoare la inexistența unor dispoziții tranzitorii și la aplicarea retroactivă a dispozițiilor ordonanței de către unele instanțe nu pot fi nici ele primite, deoarece problema aplicării legilor în timp este de resortul instanțelor judecătorești. Cunoscând data abrogării unui act normativ și data intrării în vigoare a reglementării noi, judecătorul va stabili la speță care este prevederea pe care o va aplica. În cazul în care partea este nemulțumită de soluția judecătorului, inclusiv dacă acesta a aplicat retroactiv o dispoziție legală, ea poate exercita în fața instanțelor judecătorești superioare căile de atac prevăzute de lege. Nici chiar dacă instanțele judecătorești nu procedează unitar, Curtea Constituțională nu se poate pronunța în această problemă, ea putând fi soluționată în condițiile legii.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursurile declarate de Banca Română pentru Dezvoltare — S.A. și de Societatea Comercială „OLFIL” — S.A. Oltenița împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 253 din 17 iunie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 15 ianuarie 1998.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

privind finanțarea unor obiective de investiții din programul „Rețea de transmisiuni permanentă din sistemul de transmisiuni al armatei”

În temeiul art. 114 alin. (4) din Constituția României, precum și al art. 27 din Legea nr. 72/1996 privind finanțele publice,

Guvernul României adoptă următoarea ordonanță de urgență:

Art. 1. — Se aprobă finanțarea, înainte de promulgarea legii bugetului de stat pe anul 1998, pentru obiectivele de investiții cuprinse în programul „Rețea de transmisiuni permanente din sistemul de transmisiuni al armatei”, ale căror documentații tehnico-economice au fost aprobate potrivit legii.

Art. 2. — Fondurile necesare începerii execuției lucrărilor de investiții menționate la art. 1 se asigură din creditele bugetare care se alocă lunar Ministerului Apărării Naționale în condițiile legii.

Art. 3. — Lista obiectivelor de investiții prevăzute la art. 1, precum și amplasamentul acestora se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:
Ministrul apărării naționale,
Constantin Dudu Ionescu

Ministrul finanțelor,
Daniel Dăianu

p. Ministrul lucrărilor publice și amenajării teritoriului,
Ioan Lucăcel,
secretar de stat

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru organizarea Primei Întâlniri a Comitetului Academic
Permanent al Cooperării Economice a Mării Negre
privind domeniile științei și tehnologiei**

Guvernul României h o t ă r ă ș t e :

Art. 1. — Se aprobă organizarea Primei Întâlniri a Comitetului Academic Permanent al Cooperării Economice a Mării Negre, la Sinaia, în perioada 26—28 februarie 1998.

Art. 2. — Cheltuielile prilejuite de organizarea acțiunii menționate la art. 1, în limita sumei de 86 milioane lei, se suportă din bugetul prevăzut Academiei Române pentru anul 1998.

Art. 3. — Academia Română va lua măsurile necesare pentru realizarea acțiunii prevăzute la art. 1, precum și pentru controlul respectării prevederilor legale în utilizarea fondurilor alocate.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:
p. Ministrul afacerilor externe,
Gabriel Gafița,
secretar de stat

Ministrul finanțelor,
Daniel Dăianu

București, 25 februarie 1998.
Nr. 104.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea și completarea articolului 1
din Hotărârea Guvernului nr. 582/1997
privind introducerea sistemului de marcare
pentru băuturi alcoolice**

În temeiul prevederilor art. 2 alin. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 23/1995 privind instituirea sistemului de marcare pentru țigarete, produse din tutun și băuturi alcoolice, republicată,

Guvernul României h o t ă r ă ș t e :

Art. I. — Articolul 1 din Hotărârea Guvernului nr. 582 din 27 septembrie 1997 privind introducerea sistemului de marcare pentru băuturi alcoolice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 7 octombrie 1997, se modifică și se completează și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — Începând cu data de 1 mai 1998 se introduce sistemul de marcare pentru următoarele grupe de băuturi alcoolice:

- a) alcool etilic alimentar și băuturi spirtoase;
- b) țuică și rachiuri naturale;

- c) vinuri;
- d) băuturi pe bază de vin.

Începând cu data prevăzută la alin. 1 se interzice agenților economici importatori și producătorilor interni să introducă pe teritoriul României și să efectueze livrări de băuturi alcoolice nemarcate.

Stocurile de băuturi alcoolice nemarcate, existente la agenții economici care desfășoară activitate numai în rețeaua comercială, vor fi lichidate până la data de 1 iunie 1998.“

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 582/1997, cu modificările aduse prin prezenta hotărâre, se va republica în Monitorul Oficial al României.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:
Ministrul finanțelor,
Daniel Dăianu

București, 26 februarie 1998.
Nr. 107.

ÎN ATENȚIA AGENȚILOR ECONOMICI ȘI A OFICIILOR REGISTRULUI COMERȚULUI

- Începând cu data de **1 martie 1998**, tariful pentru publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, a încheierii judecătorului delegat privind înmatricularea societății comerciale, care conține două pagini, se menține la 200.000 lei, iar pentru încheierile care depășesc două pagini, la acest tarif se adaugă câte 135.000 lei pentru fiecare pagină în plus.

- De asemenea, cu data de **1 martie 1998**, pentru anunțurile privind bilanțul contabil, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, potrivit prevederilor art. 180 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, tariful este de 200.000 lei.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.